

**การสังเคราะห์งานวิจัย ด้านการแนะแนวในสถานศึกษาของประเทศไทย
ระหว่างปี พ.ศ. 2550-2557**

**A Synthesis of Theses in Guidance of Academy in Thailand,
During Years 2007-2014**

◆ ชันัญญา สุวรรณผา

นักศึกษานิพนธ์ สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

Chananya Suwannapha

Master of Arts Candidate, Department of Educational Psychology and Guidance,
Faculty of Education, Kasetsart University, E-mail: TaFuT_Ji@hotmail.com

◆ มนัสนันท์ หัตถศักดิ์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

Manasanan Hatthasak

Assistant Professor, Ph.D., of Department of Educational Psychology and Guidance,
Faculty of Education, Kasetsart University, E-mail: hatthasak@hotmail.com

Abstract

The purpose of this research was to synthesize the research on educational guidance in primary, secondary schools and university in Thailand during January 2007 - December 2014. The population was selected from 61 theses of master's degree. The research tool was consisted of synthesis research survey form. The data were collected by quantitative synthesis. By using frequency and percentage. The results were indicated as follows: 1) the data base on research, the field of Educational had mostly researched at 68.85%. 2) The content of research, Most of the purposes of research were to compare the behavioral target of the sample at 95.08%. Most of expected benefits were the forms and tools of guidance activities benefits mostly got guidance activity at 85.20%. The scopes of research, Personal and Social Guidance were mostly studied at 67.21%. The hypothesis was Directional Alternative Hypothesis at 60.66%. 3) The research methodology, Most of the types of research were quantitative research at 81.97%. All of that were quasi experimental research at 100%. Most of population

and sample came from schools at 96.72%. The simple random sampling was mostly used at 49.18%. The research tool was mostly created by the researcher at 98.36% and the guidance activities was mostly constructed at 100%. The research tool quality was mostly proved by experts and specialists at 100%, try-out at 100%, the validity at 100% and the reliability at 100%. The data were mostly analyzed by Standard Deviation (S.D.) at 98.36%. The level of significance was mostly at the level of .05 at 50.82%. 4) The result of research: most of the expected sample of research was the group of students at 100%.

Keywords: Synthesis of Theses, Guidance of Academy

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสังเคราะห์งานวิจัยด้านการแนะแนวในสถานศึกษาระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา และระดับอุดมศึกษาของประเทศไทย ระหว่างมกราคม พ.ศ. 2550 ถึง ธันวาคม พ.ศ. 2557 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือ วิทยานิพนธ์/ปริญญานิพนธ์ ระดับมหาบัณฑิต จำนวน 61 เรื่อง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสำรวจข้อมูลเพื่อการสังเคราะห์งานวิจัย เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยวิธีการสังเคราะห์เชิงปริมาณ โดยใช้ค่าความถี่และร้อยละ ผลการวิจัย 1) ด้านข้อมูลพื้นฐาน พบว่า สาขาศึกษาศาสตร์ผลิตงานวิจัยมากที่สุด (ร้อยละ 68.85) 2) ด้านเนื้อหาตามขอบเขตของงานวิจัย พบว่า วัตถุประสงค์ส่วนใหญ่คือเพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมเป้าหมายของกลุ่มตัวอย่าง (ร้อยละ 95.08) ประโยชน์ที่ได้รับที่พบมากที่สุดคือ ได้รูปแบบของกิจกรรมแนะแนวและเครื่องมือต่าง ๆ (ร้อยละ 85.20) ขอบเขตงานวิจัยที่มีการศึกษามากที่สุดคือ การแนะแนวด้านส่วนตัวและสังคม (ร้อยละ 67.21) สมมติฐานแบบมีทิศทางพบมากที่สุด (ร้อยละ 60.66) 3) ด้านวิธีดำเนินการวิจัย พบว่า ประเภทของงานวิจัยส่วนใหญ่คือ งานวิจัยเชิงปริมาณ (ร้อยละ 81.97) ซึ่งเป็นเชิงทดลองทั้งหมด (ร้อยละ 100) ที่มาของประชากร/กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่คือ โรงเรียน (ร้อยละ 96.72) การเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยการสุ่มแบบไม่ใช้ความน่าจะเป็นแบบเจาะจงพบมากที่สุด (ร้อยละ 49.18) เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยได้สร้างเองมากที่สุด (ร้อยละ 98.36) เป็นชุดกิจกรรมแนะแนวมากที่สุด (ร้อยละ 100) การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัยส่วนใหญ่คือ มีการนำเสนอผู้เชี่ยวชาญ/ผู้ทรงคุณวุฒิ (ร้อยละ 100) การทดลองใช้ (ร้อยละ 100) ความตรง (ร้อยละ 100) และความเที่ยง (ร้อยละ 100) สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนใหญ่คือส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (ร้อยละ 98.36) ระดับนัยสำคัญที่ 0.05 พบมากที่สุด (ร้อยละ 50.82) 4) ด้านผลการวิจัย พบว่า กลุ่มบุคคลที่ผู้วิจัยคาดว่าจะนำผลการวิจัยไปใช้หรือใช้ประโยชน์จากงานวิจัยส่วนใหญ่คือ นักเรียน/นักศึกษา (ร้อยละ 100)

คำสำคัญ : การสังเคราะห์งานวิจัย การแนะแนวในสถานศึกษา

ความสำคัญของปัญหา

การพัฒนามนุษย์ ถือเป็นเป้าหมายหลักประการหนึ่งที่อาณาประเทศต่างให้ความสำคัญและเร่งรัดให้เกิดการเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางที่เหมาะสมและก้าวหน้ามากยิ่งขึ้น เนื่องจากมนุษย์ถือเป็นกำลังสำคัญในการผลักดันให้ประเทศมีความเจริญก้าวหน้า ซึ่งหนึ่งในแนวทางของการพัฒนามนุษย์นั้นคือการจัดการศึกษา เพราะการศึกษาเป็นกระบวนการของการพัฒนาคุณภาพชีวิตให้เจริญงอกงาม เป็นการพัฒนาสังคม พัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้าอย่างยั่งยืน การศึกษาจึงเปรียบเหมือนหัวใจของการพัฒนาคุณภาพชีวิต และการพัฒนาประเทศ (Sinpeng, D., 2010: Preface) สำหรับประเทศไทยนั้นได้เล็งเห็นถึงข้อสำคัญของการศึกษาเช่นเดียวกัน ตามที่พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 หมวด 1 มาตรา 6 ที่ระบุว่า การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข (Office of the Education Council (ONEC), Ministry of Education, 2011: 6) โดยการพัฒนาดังกล่าวไม่ได้มุ่งเน้นแต่เพียงความรู้ทางด้านวิชาการ ทว่ายังต้องการให้เกิดการพัฒนาไปสู่ความสมบูรณ์พร้อมในทุกด้าน อาทิ จิตใจ อารมณ์ คุณธรรม จริยธรรม ความถนัด ความสามารถ และสังคม ดังนั้นเพื่อให้ประชากรทุกคนได้พัฒนาตนเองอย่างเต็มศักยภาพในทุก ๆ ด้าน จึงจำเป็นจะต้องอาศัยกระบวนการพัฒนาซึ่งมีขั้นตอน แบบแผนและหลักการ ที่เรียกว่าการแนะแนว ให้เข้ามามีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมและสร้างเสริมทักษะในทุก ๆ ด้านนั่นเอง เนื่องจากการแนะแนวนั้นเป็นกระบวนการทางจิตวิทยาที่มีเป้าหมายให้บุคคลรู้จัก เข้าใจ และเห็นคุณค่าในตนเองและผู้อื่น สามารถตัดสินใจเลือกสิ่งต่าง ๆ ได้ด้วยตนเองอย่างชาญฉลาด และพัฒนาตนเองให้เต็มตามศักยภาพเพื่อการดำเนินชีวิตได้อย่างมีความสุข และเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม (Thai Health Promotion Foundation (Thaihealth) and The Guidance Association of Thailand, n.d.: 1) การแนะแนวจึงเข้าไปมีบทบาทอย่างยิ่งต่อภาคการศึกษาซึ่งมีความมุ่งหมายที่ต้องการจัดการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตนเองในทุก ๆ ด้าน ดังจะเห็นได้จากการออกหลักสูตรแกนกลางการศึกษา ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ที่กำหนดให้กิจกรรมแนะแนวเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมและพัฒนาผู้เรียนให้รู้จักตนเอง รู้รักษ์สิ่งแวดล้อม สามารถคิดตัดสินใจ คิดแก้ปัญหา กำหนดเป้าหมาย วางแผนชีวิตทั้งด้านการเรียน และอาชีพ สามารถปรับตัวได้อย่างเหมาะสม นอกจากนี้ยังช่วยให้ครูรู้จักและเข้าใจผู้เรียน ทั้งยังเป็นกิจกรรมที่ช่วยเหลือและให้คำปรึกษาแก่ผู้ปกครองในการมีส่วนร่วมพัฒนาผู้เรียน (Office of the Basic Education Commission (OBEC), Ministry of Education, 2011: 12)

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าการแนะแนวมีความสำคัญอย่างมากต่อการสร้างคน อันจะนำไปสู่การสร้างชาติ และสังคมให้เกิดการพัฒนา จากความสำคัญของการแนะแนวข้างต้นบวกกับความมุ่งมั่นตั้งใจที่ต้องการจะศึกษาและช่วยเหลือดูแลผู้เรียนของครูอาจารย์หรือผู้วิจัยทั้งหลาย ในปัจจุบันได้พบว่ามีงานวิจัย ระดับมหาบัณฑิต จำนวนหลายเล่มที่ศึกษาเกี่ยวกับการแนะแนว ทว่างานวิจัยเหล่านั้นก็ยังมีการศึกษาในประเด็นที่คล้ายคลึงกัน หรือเป็นประเด็นปัญหาเดียวกัน ซึ่งอาจส่งผลให้เกิดความซ้ำซ้อนในการศึกษาวิจัยได้ นอกจากนี้เท่าที่ผู้วิจัยได้

ทำการสืบค้น ยังไม่เคยมีงานวิจัยในหัวข้อการแนะแนวที่ได้มีการรวบรวม เรียบเรียงข้อมูลให้มีความเป็นระเบียบแบบแผน ด้วยเหตุนี้จึงควรจะต้องมีการนำงานวิจัยทั้งหลายซึ่งศึกษาเกี่ยวกับหัวข้อดังกล่าวมาวิเคราะห์ด้วยวิธีการที่เป็นระบบ เพื่อหาข้อสรุปในประเด็นต่าง ๆ โดยการศึกษาวิจัยด้วย การสังเคราะห์งานวิจัย (Research Synthesis) ซึ่งเป็นระเบียบวิธีการศึกษาตามระเบียบวิธีทางวิทยาศาสตร์เพื่อตอบปัญหาวิจัยเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยรวบรวมงานวิจัยเกี่ยวกับปัญหานั้น ๆ มาศึกษาวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติ หรือวิธีการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพและนำเสนอข้อสรุปอย่างมีระบบให้ได้คำตอบปัญหาวิจัยที่ต้องการ (Wiratchai, N., 1999: 33) ซึ่งหากนำมาใช้กับงานวิจัยทางการแนะแนว ก็จะทำให้ได้ข้อสรุปและองค์ความรู้ต่าง ๆ ที่ต้องการจะศึกษาในประเด็นดังกล่าวนั่นเอง ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะสังเคราะห์งานวิจัยเชิงปริมาณในประเด็นการแนะแนวตั้งแต่ปี พ.ศ. 2550 ถึงปี พ.ศ. 2557 จำนวน 61 เล่ม เพื่อให้ทราบว่างานวิจัยซึ่งอยู่ในช่วงเวลาไม่กี่ปีที่ผ่านมา มีการศึกษาในประเด็นเกี่ยวกับการแนะแนวอย่างไรบ้าง และใช้เป็นข้อมูลในการทำงานวิจัยแก่ผู้วิจัยท่านอื่น ที่สำคัญยังต้องการให้เป็นประโยชน์แก่ครูและอาจารย์ในสถานศึกษา ให้ได้นำไปใช้ประกอบในกระบวนการช่วยเหลือผู้เรียนต่อไป

วัตถุประสงค์

เพื่อสังเคราะห์งานวิจัย ด้านการแนะแนวในสถานศึกษา ระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา และระดับอุดมศึกษาของประเทศไทย ระหว่างมกราคม พ.ศ. 2550 ถึงธันวาคม พ.ศ. 2557

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในงานวิจัย คือ งานวิจัยระดับมหาดบัณฑิต ด้านการแนะแนวในสถานศึกษาของประเทศไทย ระหว่างมกราคม พ.ศ. 2550 ถึงธันวาคม 2557 ที่ศึกษาเกี่ยวกับการแนะแนวในด้านการศึกษา ด้านอาชีพ และด้านปัญหาส่วนตัวและสังคม ซึ่งสืบค้นข้อมูลได้จากโครงการเครือข่ายห้องสมุดในประเทศไทย ThaiLIS-Thai library Integrated System สำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา จำนวน 61 เล่ม โดยเสร็จสิ้นการสำรวจและสืบค้นภายในวันที่ 31 ตุลาคม พ.ศ. 2558 เป็นเกณฑ์

2. ขอบเขตของการสังเคราะห์งานวิจัย แบ่งออกเป็น 4 ด้าน คือด้านที่ 1 ข้อมูลพื้นฐาน ด้านที่ 2 เนื้อหาตามขอบเขตของการวิจัย ด้านที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย และด้านที่ 4 ผลการวิจัย

นิยามศัพท์

งานวิจัย หมายถึง วิทยานิพนธ์/ปริญญานิพนธ์ ระดับมหาดบัณฑิต ซึ่งสืบค้นข้อมูลได้จากโครงการเครือข่ายห้องสมุดในประเทศไทย ThaiLIS-Thai library Integrated System สำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษาที่ตีพิมพ์เผยแพร่ระหว่างมกราคม พ.ศ. 2550 ถึงธันวาคม พ.ศ. 2557

งานวิจัยด้านการแนะแนวในสถานศึกษา หมายถึง วิทยานิพนธ์/ปริญญานิพนธ์ ระดับมหาดบัณฑิตที่ศึกษาเกี่ยวกับการแนะแนวในสถานศึกษาระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา และระดับอุดมศึกษาของประเทศไทย

การสังเคราะห์งานวิจัย หมายถึงการนำผลงานวิจัยหลาย ๆ เล่ม ที่ศึกษาในเรื่องหรือปัญหาเดียวกันมา วิเคราะห์อย่างมีระบบ จนเกิดเป็นองค์ความรู้หรือข้อสรุปของปัญหานั้น ๆ ให้เห็นชัดเจน โดยใช้ค่าความถี่ และค่าร้อยละ (%) ในการศึกษาวิจัย

สถานศึกษาในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา หมายถึง โรงเรียนที่สร้างขึ้นเพื่อให้การศึกษาแก่ผู้เรียน ทั้งในส่วนที่สังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น สังกัดสำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร สำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) ทั้งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา (สพป.) และสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษามัธยมศึกษา (สพม.) สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (สช.) และสังกัดสถาบัน ศึกษาสังกัดของมหาวิทยาลัย (โรงเรียนสาธิต)

สถานศึกษาระดับอุดมศึกษา หมายถึง มหาวิทยาลัยที่ให้การศึกษากับผู้เรียน ในส่วนที่สังกัดสำนักงาน คณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) ทั้งของภาครัฐและภาคเอกชน และสังกัดสถาบันอุดมศึกษาในกำกับของ รัฐบาล

การทบทวนวรรณกรรม

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการแนะแนว (Guidance)

Boonsathirakul, J. (2006: 5) ให้ความหมายว่ากระบวนการที่ให้ความช่วยเหลือผู้เรียนให้เข้าใจตัวเอง และโลกของตนอย่างถูกต้องตามความเป็นจริง เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา จัดให้มีขึ้นเพื่อจุดมุ่งหมายในการ พัฒนาศักยภาพของบุคคลให้มีความเจริญงอกงามถึงที่สุด โดยการจัดให้นักเรียนทุก ๆ คนอย่างทั่วถึงกัน ให้ บุคคลเหล่านั้นรู้จักเลือก รู้จักตัดสินใจ และรู้จักปรับตัวเองอย่างฉลาด เพื่อให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้ อย่างมีความสุขเยาวชนมีความรับผิดชอบในการช่วยเหลือตนเองจากข้อมูลและวิธีที่ได้รับการชี้แนะแนวทาง ต้องพึ่งตนเองเพื่อผ่านพ้นพัฒนาการของวัยเด็กและวัยรุ่นไปได้อย่างมีวุฒิภาวะสมบูรณ์ พร้อมทั้งเติบโตออกมา ไปสู่วัยผู้ใหญ่อย่างมีคุณค่า

Thai Health Promotion Foundation (Thaihealth) and The Guidance Association of Thailand (n.d.: 2) ได้กล่าวถึงเป้าหมายของการแนะแนว ดังนี้

1. การส่งเสริมและพัฒนา เพื่อให้ นักเรียน รู้จัก เข้าใจ รัก และเห็นคุณค่าในตนเองและผู้อื่น สามารถ ตัดสินใจ วางแผนด้านการศึกษาอาชีพ ส่วนตัวและสังคมได้ รวมทั้งการปรับตัวอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข และปฏิบัติตนเป็นประโยชน์ต่อสังคม
2. การป้องกัน เพื่อให้ นักเรียน รู้เท่าทันปัญหา เลือกวิธีการปฏิบัติได้อย่างเหมาะสม รู้จักการยับยั้งชั่งใจ และเน้นการป้องกันก่อนที่จะเกิดปัญหา
3. การแก้ปัญหา เพื่อแก้ปัญหาของนักเรียน รวมทั้งการประสานความร่วมมือกับฝ่ายต่าง ๆ เพื่อการ ช่วยเหลือนักเรียน

Limmunching, J. (2011: 20-21) กล่าวถึงประเภทของการแนะแนวว่า แบ่งออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. การแนะแนวการศึกษา (Educational Guidance) หมายถึง กระบวนการช่วยเหลือบุคคลในการเลือกการศึกษาให้เหมาะสมตามความสามารถ ความถนัด และความแตกต่างระหว่างบุคคล ได้แก่ บุคลิกภาพ สถานะทางเศรษฐกิจและสังคม เพื่อจะพัฒนาบุคคลได้เต็มที่
2. การแนะแนวอาชีพ (Vocational Guidance) หมายถึง กระบวนการที่ช่วยเหลือบุคคลให้มีการเลือกอาชีพและมีพัฒนาการทางอาชีพที่เหมาะสมและถูกต้อง
3. การแนะแนวเกี่ยวกับปัญหาส่วนตัวและสังคม (Personal and Social Guidance) หมายถึง กระบวนการที่ช่วยเหลือบุคคลแต่ละคน ให้มีพัฒนาการทางด้านส่วนตัว และมีความสุขในชีวิต โดยมีจิตสำนึกต่อประโยชน์ของส่วนรวมหรือประเทศชาติมากกว่าส่วนตัว

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสังเคราะห์งานวิจัย (Research Synthesis)

Kitpreedaborisud, B. (2008: 228) กล่าวว่า การสังเคราะห์งานวิจัยเป็นระเบียบวิธีการวิจัยที่ต้องการแสวงหาข้อเท็จจริง โดยศึกษาวิเคราะห์จากงานวิจัยปัญหาเดียวกันหลาย ๆ เรื่องที่ทำไว้แล้วในอดีต การศึกษาและวิเคราะห์จะต้องทำอย่างมีระบบ ระเบียบ เพื่อให้ได้ข้อสรุปของปัญหาการวิจัยนั้น

Wiratchai, N. (1999: 35-37, 44) กล่าวถึงการสังเคราะห์งานวิจัยเชิงปริมาณ ซึ่งได้รับการพัฒนาทางแนวคิดและเทคนิควิธีที่ใช้สำหรับการสังเคราะห์มาตามลำดับ สามารถแบ่งได้ 5 วิธี

1. วิธีการนับคะแนนเสียงแบบเดิม (Traditional Vote-counting Methods) เป็นการนำรายงานการวิจัยที่นำมาสังเคราะห์มาจัดแยกเป็นสามกลุ่ม คือ กลุ่มที่มีนัยสำคัญทางสถิติและค่าสถิติเป็นบวก กลุ่มที่มีนัยสำคัญทางสถิติและค่าสถิติเป็นลบ และกลุ่มที่ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ จากนั้นจึงสังเคราะห์โดยการนับความถี่รายงานวิจัยแต่ละกลุ่ม
2. วิธีการหานัยสำคัญจากผลการนับคะแนนเสียง (Vote-counting Methods Yielding Significance Level) เป็นวิธีที่ใช้หลักทางสถิติว่า เมื่อสมมติฐานเป็นศูนย์จริง หรือเมื่อพารามิเตอร์ขนาดอิทธิพลมีค่าเป็นศูนย์ ผลการทดสอบสมมติฐานทางสถิติในรูปค่าความน่าจะเป็น (p-values) ที่ได้จากงานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์จะมีค่าเกินกว่า 0.05 อยู่ร้อยละ 50 และมีค่าน้อยกว่าหรือเท่ากับ 0.05 อยู่ร้อยละ 50
3. วิธีการประมาณค่าขนาดอิทธิพลจากผลการนับคะแนนเสียง (Vote Counting Yielding Estimator of Effect Size) Hedges and Oikin ได้สร้างตารางสำเร็จสำหรับประมาณค่าพารามิเตอร์ขนาดอิทธิพลเมื่อทราบจำนวนงานวิจัยที่ให้ผลการทดสอบสมมติฐานทางสถิติแล้วมีนัยสำคัญทางบวก และได้สร้างสูตรการประมาณค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานสำหรับการประมาณค่าช่วงเชื่อมั่น (Confidence interval) ของพารามิเตอร์ขนาดอิทธิพลด้วยการประมาณค่าช่วงเชื่อมั่นมีใช้ทั้งการแจกแจงแบบโค้งปกติ และการแจกแจงแบบโค-สแควร์
4. วิธีการรวมสะสมค่าความน่าจะเป็น (Cumulation of p-values) เป็นการนำค่าความน่าจะเป็นซึ่งเป็นดัชนีมาตรฐานไม่มีหน่วยมารวมกันด้วยวิธีทางสถิติ โดยทั่วไปใช้หลักการหาค่าเฉลี่ย ประมาณค่าความ

คลาดเคลื่อนมาตรฐานและสร้างสูตรสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐานว่าค่าเฉลี่ยพารามิเตอร์ความน่าจะเป็นแตกต่างจากศูนย์หรือไม่

5. วิธีการวิเคราะห์ห่อภิมาณ (Meta-analysis) ข้อมูลสำหรับการวิเคราะห์ห่อภิมาณ คือดัชนีมาตรฐาน ได้แก่ ดัชนีขนาดอิทธิพล และดัชนีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และข้อมูลคุณลักษณะงานวิจัย หน่วย การวิเคราะห์ คือ งานวิจัยหรือการทดสอบสมมติฐาน

Buason, R. (2012: 161-162) กล่าวถึงขั้นตอนของการสังเคราะห์งานวิจัย สามารถแบ่งได้ดังนี้

- ขั้นตอนที่ 1 กำหนดความสนใจและวัตถุประสงค์การสังเคราะห์
- ขั้นตอนที่ 2 พิจารณาขอบข่ายงานวิจัยที่จะนำมาสังเคราะห์
- ขั้นตอนที่ 3 กำหนดแหล่งหรือสถานที่ที่จะสืบค้นงานวิจัย
- ขั้นตอนที่ 4 อ่านชื่อเรื่องและบทคัดย่องานวิจัยอย่างกว้างๆ เพื่อคัดเลือกรงานวิจัย
- ขั้นตอนที่ 5 ระบุขอบข่ายงานวิจัยที่ทำการสังเคราะห์
- ขั้นตอนที่ 6 อ่านเก็บรายละเอียด
- ขั้นตอนที่ 7 วิเคราะห์ผลการวิจัย
- ขั้นตอนที่ 8 สรุปเชื่อมโยงหรือสังเคราะห์ภาพรวม
- ขั้นตอนที่ 9 เขียนรายงานเผยแพร่

จากการที่ผู้วิจัยได้ทำการทบทวนวรรณกรรมดังที่กล่าวมาข้างต้น จึงทำให้ได้แนวทางในการสังเคราะห์งานวิจัยทางการแนะแนวในสถานศึกษา

วิธีดำเนินการวิจัย

การกำหนดขอบเขตของประชากร โดยการสำรวจงานวิจัย ใช้คำสำคัญในการสืบค้นว่า “แนะแนว” และกำหนดการจำกัดข้อมูลเฉพาะปีที่จัดทำเอกสารตัวเล่ม ระหว่างมกราคม พ.ศ. 2550 ถึงธันวาคม พ.ศ. 2557 จากโครงการเครือข่ายห้องสมุดในประเทศไทย ThaiLIS-Thai library Integrated System สำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษาเท่านั้น ที่เป็นวิทยานิพนธ์/ปริญญานิพนธ์ ในระดับมหาบัณฑิตของประเทศไทย และเป็นงานวิจัยที่ศึกษากับสถานศึกษาในระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา และระดับอุดมศึกษาที่เป็นมหาวิทยาลัย ซึ่งอยู่ในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) ทั้งของภาครัฐและภาคเอกชน และสังกัดสถาบันอุดมศึกษาในกำกับของรัฐบาลของประเทศไทย อีกทั้งต้องเป็นงานวิจัยที่มีประชากรหรือกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้เรียน คือนักเรียนระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา และนิสิตนักศึกษาระดับอุดมศึกษาที่เป็นมหาวิทยาลัย และเป็นงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการแนะแนวในด้านการศึกษา ด้านอาชีพ และด้านปัญหาส่วนตัวและสังคม โดยงานวิจัยเสร็จสิ้นการสำรวจและสืบค้นภายในวันที่ 31 ตุลาคม พ.ศ. 2558 ซึ่งได้งานวิจัยเป็นจำนวนทั้งสิ้น 61 เล่ม

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือแบบสำรวจข้อมูลเพื่อการสังเคราะห์งานวิจัย แบ่งออกเป็น 4 ด้าน คือด้านที่ 1 ข้อมูลพื้นฐาน ด้านที่ 2 เนื้อหาตามขอบเขตของการวิจัย ด้านที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย และด้านที่ 4 ผลการวิจัย โดยแบบสำรวจข้อมูลเพื่อการสังเคราะห์งานวิจัยนี้ได้รับการแก้ไขปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัย และนำเสนอผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัยก่อนนำไปใช้จริงในการเก็บข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้สำรวจงานวิจัยจาก ThaiLIS-Thai library Integrated System ในระหว่างมกราคม พ.ศ. 2550 ถึงธันวาคม พ.ศ. 2557 คัดเลือกงานวิจัยที่มีลักษณะตรงตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้และเข้าถึงข้อมูลได้จริง ซึ่งได้งานวิจัยทั้งหมดจำนวน 61 เล่ม จากนั้นศึกษางานวิจัยที่คัดเลือกมาโดยบันทึกรายละเอียดต่าง ๆ ลงในแบบสำรวจข้อมูลเพื่อการสังเคราะห์งานวิจัย แล้วนำข้อมูลที่ได้นั้นมาทำการวิเคราะห์ จากนั้นนำผลการศึกษาที่ได้มาสรุปและนำเสนอข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยนำค่าความถี่และร้อยละ มาใช้ในการสังเคราะห์งานวิจัยเชิงปริมาณ

สรุปผลการวิจัย

ตารางที่ 1 ผลการสังเคราะห์งานวิจัยด้านการแนะแนวในสถานศึกษาของประเทศไทย ระหว่างปี พ.ศ. 2550 - 2557

1. ด้านข้อมูลพื้นฐานของงานวิจัย					
1.1 สถาบันการศึกษาที่ผลิตงานวิจัย					
พบมากที่สุด			พบน้อยที่สุด		
รายการ	จำนวน (เรื่อง)	ร้อยละ (%)	รายการ	จำนวน (เรื่อง)	ร้อยละ (%)
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช	42	68.85	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	1	1.64
			มหาวิทยาลัยศิลปากร	1	1.64
			มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม	1	1.64
			มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี	1	1.64
			มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์	1	1.64
1.2 ปีที่มีการทำงานวิจัยเสร็จ					
ปีการศึกษา 2550	11	18.03	ปีการศึกษา 2557	3	4.92
1.3 สาขาวิชาที่ผลิตงานวิจัย					
สาขาศึกษาศาสตร์	42	68.85	สาขาจิตวิทยาการศึกษา	1	1.64
			สาขาหลักสูตรและการเรียนการสอน	1	1.64
			สาขาหลักสูตรและการนิเทศ	1	1.64
1.4 จำนวนหน้าของงานวิจัย					
ช่วง 101-200 หน้า	42	68.85	ช่วง 401 หน้าขึ้นไป	1	1.64
2. ด้านเนื้อหาตามขอบเขตของงานวิจัย					
2.1 วัตถุประสงค์ของงานวิจัย*					
เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมเป้าหมายของกลุ่มตัวอย่าง	58	95.08	เพื่อพัฒนาพฤติกรรมเป้าหมายให้เกิดขึ้น	2	3.28

2.2 ประโยชน์ที่ได้รับจากงานวิจัย*					
ได้รูปแบบกิจกรรมแนะแนวและเครื่องมือต่าง ๆ	52	85.20	เกิดความก้าวหน้าทางด้านวิชาการ	1	1.64
			ไม่มีการรายงานประโยชน์ที่ได้รับ	1	1.64
2.3 ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา					
ตัวแปรต้น ส่วนใหญ่คือ การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว ทั้งยังมีการนำจิตลักษณะเดิมและภูมิหลังทางชีวสังคมมาศึกษาอีกด้วย					
ตัวแปรตาม ส่วนใหญ่คือการเห็นคุณค่าในตนเอง					
2.4 ขอบเขตของงานวิจัย					
พบมากที่สุด			พบน้อยที่สุด		
การแนะแนวด้านส่วนตัวและสังคมมี การศึกษา	41	67.21	การแนะแนวด้านการศึกษาร่วมกับ การแนะแนวด้านอาชีพ	2	3.28
2.5 สมมติฐานที่ใช้ในงานวิจัย**					
ประเภทมีทิศทาง	37	60.65	ประเภทไม่มีทิศทาง	3	4.92
2.6 เอกสารและสิ่งอ้างอิงที่เกี่ยวข้อง					
เอกสารในประเทศไทยและต่างประเทศ	59	96.72	เฉพาะเอกสารในประเทศไทย	2	3.28
กรอบเวลาของเอกสาร/สิ่งอ้างอิง*					
ภาษาไทยในช่วง 10 ปี นับจากปีที่วิจัย	60	98.36	ใช้เอกสารอ้างอิงภาษาอังกฤษใน	32	52.46
ภาษาไทยเกิน 10 ปี นับจากปีที่วิจัย	60	98.36	ช่วงเวลา 10 ปี นับจากปีที่วิจัย		
ประเภทของเอกสาร/สิ่งอ้างอิง*					
วัสดุตีพิมพ์ที่เป็นหนังสือ	61	100	วัสดุตีพิมพ์ที่เป็นสิ่งพิมพ์ต่อเนื่อง	53	86.89
3. ด้านวิธีดำเนินการวิจัย					
3.1 ประเภทของงานวิจัย					
งานวิจัยเชิงปริมาณ	54	88.52	งานวิจัยเชิงผสมวิธี	7	11.48
3.2 รูปแบบของงานวิจัย					
งานวิจัยทั้งหมดที่คัดเลือกมาศึกษา เป็นงานวิจัยเชิงกึ่งทดลอง จำนวน 61 เรื่อง (ร้อยละ 100)					
3.3 ประชากร/กลุ่มตัวอย่างของงานวิจัย					
ที่มา มาจากโรงเรียน	59	96.72	มาจากมหาวิทยาลัย	2	3.28
สังกัด					
โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษามัธยมศึกษา (สพม.) สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้น พื้นฐาน(สพฐ.)	28	45.90	มหาวิทยาลัยสถาบันอุดมศึกษาใน กำกับของรัฐบาล	1	1.64
จำนวนประชากร					
1-100 คน	14	22.95	3001 คนขึ้นไป	1	1.64
ไม่มีการรายงานถึงจำนวนประชากร	14	22.95			

จำนวนกลุ่มตัวอย่าง*** 41-60 คน	25	40.98	81-100 คน	2	3.28
ระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2	13	21.31	ประถมศึกษาปีที่ 1	1	1.64
			ประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6	1	1.64
			มัธยมศึกษาปีที่ 6	1	1.64
			มัธยมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6	1	1.64
3.4 การเลือกกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัย					
พบมากที่สุด			พบน้อยที่สุด		
เลือกแบบมีการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง	59	96.72	เลือกแบบไม่มีการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง	2	3.28
วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง***					
สุ่มตัวอย่างแบบไม่ใช้ความน่าจะเป็น	32	52.46	สุ่มตัวอย่างแบบใช้ความน่าจะเป็น	29	47.54
เทคนิคการเลือกกลุ่มตัวอย่าง					
การสุ่มกลุ่มตัวอย่าง โดยไม่ใช้ความน่าจะเป็น แบบเจาะจง	30	49.18	การสุ่มกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้ความน่าจะเป็น แบบหลายขั้นตอน	2	3.28
			การไม่มีการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้กลุ่มเป้าหมาย	2	3.28
3.5 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย					
จำนวนเครื่องมือต่องานวิจัย 1 เรื่อง					
3 เครื่องมือ	19	31.15	5 เครื่องมือ	4	6.56
			6 เครื่องมือ	4	6.56
ประเภท* ชุดกิจกรรม (แนะแนว)	61	100	อื่นๆ (แบบบันทึก, แผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้ประกอบชุดกิจกรรม)	2	3.28
3.6 การได้มาของเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย*					
ได้จากการสร้างเอง	60	98.36	ได้จากการดัดแปลงมาจากผู้อื่น	14	22.95
3.7 การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ*					
มีการนำเสนอผู้เชี่ยวชาญ/ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 61 เรื่อง (ร้อยละ 100) มีการทดลองใช้ (Try out) จำนวน 61 เรื่อง (ร้อยละ 100) มีการตรวจสอบความตรงตามเนื้อหามากที่สุด จำนวน 61 เรื่อง (ร้อยละ 100) มีการตรวจสอบค่าอำนาจจำแนก จำนวน 41 เรื่อง (ร้อยละ 67.21) มีการตรวจสอบความยาก จำนวน 9 เรื่อง (ร้อยละ 14.75) มีการประสิทธิภาพของเครื่องมือ จำนวน 2 เรื่อง (ร้อยละ 3.28)					
3.8 การวิเคราะห์ข้อมูล*					
สถิติพื้นฐาน					
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	60	98.36	ค่าความถี่	2	3.28
			ความแปรปรวน	2	3.28

การศึกษาความสัมพันธ์					
การวิเคราะห์การถดถอย	8	13.11	สเปียร์แมนแรงค์	1	1.64
การศึกษาการเปรียบเทียบ					
t-test	54	88.52	MANOVA	2	3.28
การวิเคราะห์เนื้อหา จำนวน 7 เรื่อง (ร้อยละ 11.48)					
3.9 วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลในงานวิจัย ใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS ในการวิเคราะห์ข้อมูล จำนวน 61 เรื่อง (ร้อยละ 100)					
3.10 ระดับนัยสำคัญในงานวิจัย					
พบมากที่สุด			พบน้อยที่สุด		
นัยสำคัญระดับเดียว ที่ระดับ 0.05	31	50.82	นัยสำคัญสองระดับ 0.01 และ 0.05	1	1.64
3.11 ระยะเวลาที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในงานวิจัย					
1-2 เดือน	33	55.10	1-2 สัปดาห์	1	1.64
4. ด้านผลการวิจัย					
4.1 รูปแบบการนำเสนอข้อมูล*					
ความเรียงและตาราง	61	100	แผนภูมิเส้นหรือกราฟ	3	4.92
4.2 การอภิปราย/ข้อวิจารณ์					
มีการรายงานในงานวิจัย จำนวน 61 เรื่อง (ร้อยละ 100)					
ลักษณะ*					
มีความเป็นเหตุผล	61	100	เชื่อมโยงกับแนวคิด/ทฤษฎี	38	62.30
4.3 งานวิจัยที่มีการพิสูจน์สมมติฐานที่ใช้ในงานวิจัย* **					
มีความสอดคล้องกับสมมติฐาน	41	67.21	มีทั้งสอดคล้องและไม่สอดคล้องกับสมมติฐานในงานวิจัยเรื่องเดียวกัน	19	31.15
4.4 การให้ข้อเสนอแนะ*					
เพื่อเสนอแนวทางข้อปฏิบัติเพิ่มเติม	55	90.16	เพื่อนำผลของการวิจัยไปใช้ต่อไป	43	70.49
4.5 กลุ่มบุคคลที่ผู้วิจัยคาดว่าจะนำผลการวิจัยไปใช้/ผู้ที่จะใช้ประโยชน์จากงานวิจัย*					
นักเรียน/นักศึกษา	61	100	ผู้บริหาร	1	1.64

* สามารถจำแนกลักษณะได้มากกว่า 1 ประเด็น

** ไม่นับรวมงานวิจัยที่ไม่มีรายงานสมมติฐาน จำนวน 1 เรื่อง (ร้อยละ 1.64)

*** ไม่นับรวมงานวิจัยที่ไม่ได้สุ่มตัวอย่างจากประชากร จำนวน 2 เรื่อง (ร้อยละ 3.28)

อภิปรายผล

1. ผลการสังเคราะห์ด้านข้อมูลพื้นฐานของงานวิจัย ด้านการแนะแนวในสถานศึกษา

การสังเคราะห์ด้านข้อมูลพื้นฐานของงานวิจัย ด้านการแนะแนวในสถานศึกษา พบว่า สาขาวิชาที่พบงานวิจัยมากที่สุดคือสาขาวิชาศึกษาศาสตร์ ทั้งนี้เนื่องจากมาจากการสืบค้นเพื่อสังเคราะห์งานวิจัยครั้งนี้ใช้ฐานข้อมูลจากโครงการเครือข่ายห้องสมุดในประเทศไทย ThaiLIS-Thai library Integrated System สำนักงาน

คณะกรรมการอุดมศึกษา ซึ่งอาจเกิดจากสาขาวิชาศึกษาศาสตร์ สร้างงานวิจัยด้านการแนะแนวในสถานศึกษา และต้องการเผยแผ่ต่อสังคมในวงกว้างโดยอาศัยฐานข้อมูลที่ถือว่ามีความมาตรฐานและเป็นที่รู้จักดีทั้งกับผู้วิจัยทั้งหลายหรือต่อครูอาจารย์ ผู้เรียนในประเทศไทย สอดคล้องกับที่ Sukhothai Thammathirat Open University (2016) ได้กล่าวว่าวัตถุประสงค์ของภาควิชาเพื่อส่งเสริมและเผยแพร่ความรู้ทางการศึกษาแก่ชุมชนและสังคม และเพื่อนำวิทยาการและเทคโนโลยีใหม่ ๆ มาประยุกต์ใช้ในวิชาชีพศึกษาศาสตร์ ทั้งด้านวิชาการและการวิจัย

2. ผลการสังเคราะห์ด้านเนื้อหาตามขอบเขตของการวิจัย ด้านการแนะแนวในสถานศึกษา

การสังเคราะห์ด้านเนื้อหาตามขอบเขตของการวิจัย ด้านการแนะแนวในสถานศึกษา พบว่า ขอบเขตงานวิจัยที่เกี่ยวกับการแนะแนว ทั้ง 3 ด้าน ที่มีการศึกษามากที่สุดคือการแนะแนวด้านส่วนตัวและสังคม ซึ่งอาจเกิดจากที่พฤติกรรมด้านส่วนตัวและสังคม ถือเป็นพฤติกรรมพื้นฐานอันพึงประสงค์ในการดำเนินชีวิตของมนุษย์ และหากสามารถที่จะแก้ไขและพัฒนาตนเองให้มีพฤติกรรมที่เหมาะสมได้ในระดับหนึ่งแล้ว ก็จะเป็นการต่อยอดหรือเอื้ออำนวยต่อการพัฒนาพฤติกรรมในด้านอื่น ๆ อย่างเช่นพฤติกรรมในการศึกษา หรือด้านอาชีพ ให้เป็นไปในทิศทางที่ถูกที่ควรต่อไปได้ เพื่อให้บุคคลพัฒนาไปสู่ความสมบูรณ์พร้อมในทุก ๆ ด้าน และอาจส่งผลไปสู่สังคมแวดล้อมให้มีความสุขและเจริญก้าวหน้าต่อไปอีกด้วย สอดคล้องกับที่ Chullasup, N. (2015: 47) ที่กล่าวว่า การแนะแนวด้านส่วนตัวและสังคมเป็นกระบวนการให้ความช่วยเหลือบุคคลให้สามารถดำรงชีวิตภายในสังคมอย่างมีความสุข ช่วยป้องกันและลดปัญหายุ่งยากในการดำเนินชีวิต ถ้าบุคคลมีความทุกข์จากปัญหาเหล่านี้มากเกินไป ย่อมจะทำให้ไม่สามารถดำเนินชีวิตอย่างมีประสิทธิภาพได้ ในทางตรงกันข้ามถ้าได้รับการแนะแนวและแก้ไขปัญหาได้ เขาก็จะมีโอกาสดำเนินชีวิตได้อย่างมีความสุข และใช้ความสามารถที่มีอยู่ให้เป็นประโยชน์แก่ตนเองและสังคมต่อไป นอกจากนี้สาเหตุที่การแนะแนวด้านส่วนตัวและสังคมมีการศึกษาวิจัยในปริมาณที่ถือว่ามากนั้น อาจเนื่องมาจากที่ในปัจจุบันเกิดการเปลี่ยนแปลงในสิ่งต่าง ๆ ซึ่งกระทบต่อการใช้ชีวิตของมนุษย์ มนุษย์จึงต้องพยายามปรับตัวและพัฒนาตนเองเพื่อให้สามารถอยู่ในสังคมได้อย่างเข้มแข็ง มีประสิทธิภาพ และมีความสุข รวมไปถึงสามารถที่จะอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างดี สอดคล้องกับการที่สถาบันรามจิตติ ภายใต้โครงการพัฒนาเครือข่ายการจัดการเชิงพื้นที่ ในการวิเคราะห์สภาพการณ์และขับเคลื่อนการพัฒนาคุณภาพชีวิตเด็กและเยาวชน (Child Watch) ได้สำรวจสภาพการณ์เด็กและเยาวชนในรอบปี 2554-2555 พบว่า 1 ใน 3 ของเด็กยังขาดทักษะชีวิต เช่น พฤติกรรมการลอกข้อสอบ ภาวะความเครียดจากระบบการศึกษา อัตราการเพิ่มขึ้นของแม่วัยเรียน ความเสี่ยงต่ออบายมุขและความรุนแรงโดยมีกลุ่มเพื่อน ชุมชน และครอบครัวเป็นตัวแบบ การใช้สื่อที่มากขึ้น เป็นต้น จากการขาดทักษะชีวิตนี้ถือเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงของเด็กและเยาวชนในมิติหลาย ๆ ด้าน (Ramajitti Institute, 2556:) ซึ่งสถานการณ์ดังกล่าวเป็นเพียงตัวอย่างของปัญหาด้านส่วนตัวและสังคมที่จะต้องเร่งแก้ไข สอดคล้องกับที่ Berg, H. K. (2003: Abstract) ได้ศึกษาลักษณะคุณค่าพื้นฐานทางการศึกษา : การวิเคราะห์ห่อถักเกี่ยวกับประสิทธิผลของโปรแกรมต่อการเรียนรู้ ทักษะชีวิต และพฤติกรรมของนักเรียน ผลที่ได้คือค่าเฉลี่ยของค่าขนาด

อิทธิพลของพฤติกรรมทั้งหมดเท่ากับ 0.14 แสดงให้เห็นว่าโปรแกรมที่ใช้มีผลต่อพฤติกรรมของนักเรียน ดังนั้นงานวิจัยนี้จึงชี้ให้เห็นว่าพฤติกรรมที่เป็นลักษณะคุณค่าพื้นฐานทางการศึกษาข้อนี้ เป็นประเด็นที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อนักเรียน ที่ต้องมีการศึกษาเพื่อพัฒนาให้ดียิ่งขึ้น เพื่อยังผลไปสู่ด้านอื่น ๆ อย่างเช่นด้านการศึกษาต่อไป

3. ผลการสังเคราะห์ด้านวิธีดำเนินการวิจัย ด้านการแนะแนวในสถานศึกษา

การสังเคราะห์ด้านวิธีดำเนินการวิจัย ด้านการแนะแนวในสถานศึกษา พบว่า งานวิจัยส่วนใหญ่เป็นรูปแบบงานวิจัยเชิงกึ่งทดลองมากที่สุด ซึ่งอาจแสดงให้เห็นว่างานวิจัยเชิงกึ่งทดลองเป็นรูปแบบการวิจัยที่มีความเหมาะสมต่อการวิจัยทางด้านการแนะแนวในสถานศึกษา เพราะงานวิจัยทางด้านการแนะแนว ในสถานศึกษานั้น ต้องทำการศึกษาจากบุคคลหรือผู้เรียนในสถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งเป็นการวิจัยเชิงพฤติกรรมแทบทั้งสิ้น ในการวิจัยจึงต้องใช้การทดลองเพื่อที่จะทำให้นักวิจัยที่ได้มีความถูกต้องมากที่สุด ซึ่งในสถานการณ์จริงของการวิจัยเป็นไปได้ยากที่จะทำการวิจัยเชิงทดลองแท้ ดังนั้นการวิจัยเชิงกึ่งทดลองจึงถูกนำมาใช้มากที่สุด ด้วยลักษณะการวิจัยที่คล้ายคลึงกับการวิจัยเชิงทดลองแท้ แต่สามารถรองรับข้อจำกัดบางประการที่ไม่สามารถทำได้หากเป็นในกรณีของการวิจัยเชิงทดลองแท้ สอดคล้องกับที่ Kitpreedaborisud, B. (2008: 196) ได้กล่าวไว้ว่าการวิจัยทางสังคมศาสตร์ยากที่จะควบคุมตัวแปรที่เกี่ยวข้องได้อย่างสมบูรณ์ เนื่องจากมีตัวแปรที่เกี่ยวข้องมากมายและเกือบทั้งหมดต้องทำกับคนโดยตรง ซึ่งคนมีลักษณะพิเศษต่างจากสิ่งมีชีวิตอื่น ๆ คนมีความรู้สึกนึกคิด มีอารมณ์ ฯลฯ ที่เข้ามาเกี่ยวข้องอยู่เสมอ สำหรับการวิจัยเชิงทดลองนั้นมีขั้นตอนและรายละเอียดที่ชัดเจน เป็นเหตุเป็นผลสามารถพิสูจน์เข้าใจได้ จึงทำให้เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไป

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษานี้ พบว่า มีที่มาจากโรงเรียนมากที่สุด แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนในสถาบันการศึกษาที่เป็นโรงเรียน ทั้งระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา มีความต้องการการแนะแนวในระดับสูงและการแนะแนวมีความจำเป็นต่อการพัฒนาผู้เรียนในระดับนี้อย่างมากด้วยเช่นกัน เพราะว่า การพัฒนาบุคคลนั้น ควรที่จะต้องเริ่มต้นตั้งแต่ยังเยาว์วัย เพื่อเป็นการวางรากฐานให้บุคคลมีพฤติกรรม และทักษะอันพึงประสงค์ต่าง ๆ ที่จะช่วยให้สามารถใช้ชีวิตได้อย่างมีประสิทธิภาพทั้งในปัจจุบันและในอนาคต รวมถึงเป็นบุคลากรที่ดีของสังคมต่อไป สอดคล้องกับที่ Limaree, P. (2005: 140-141, 250) ที่กล่าวว่า “Well begun is half done” หรือ “การเริ่มต้นที่ดีเท่ากับทำสำเร็จแล้วครึ่งหนึ่ง” นั้น สามารถนำมาใช้ได้เป็นอย่างดีในการจัดบริการแนะแนวในโรงเรียนประถมศึกษา เพราะการศึกษาระดับประถมศึกษา เป็นการศึกษาขั้นพื้นฐาน ถ้าเด็กได้รับการปูพื้นฐานที่ดี ก็จะทำให้การศึกษาระดับสูงขึ้นไป มีปัญหาลดน้อยลง หรืออาจจะไม่เกิดขึ้นเลยก็ได้ และเด็กในระดับชั้นประถมศึกษาเป็นวัยที่สามารถอบรมสั่งสอนได้ง่าย เพราะเป็นช่วงเวลาที่เด็กเพิ่งจะเริ่มวางรากฐานเกี่ยวกับบุคลิกภาพดังสุภาษิตไทยที่ว่า “ไม้อ่อนดัดง่าย ไม้แก่ดัดยาก” สำหรับวัยรุ่นที่อายุระหว่าง 13-18 ปี หรือที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนมัธยมศึกษา เป็นวัยที่มีความสำคัญมากต่อความสำเร็จหรือความล้มเหลวในชีวิตของมนุษย์ และเป็นวัยที่มีความเจริญเติบโตและมีการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ มากมาย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัยได้มาจากการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง โดยการไม่ใช้ความน่าจะเป็น แบบเจาะจงมากที่สุด ทั้งนี้เป็นเพราะว่าการเจาะจงเป็นวิธีการซึ่งง่ายที่สุดที่จะทำให้ได้กลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยต้องการที่จะศึกษาหรือพัฒนาพฤติกรรมต่าง ๆ อย่างแท้จริง ทั้งยังอำนวยความสะดวกต่อผู้วิจัยเอง ที่ช่วยประหยัดเวลา

และมีขั้นตอนที่ไม่ซับซ้อนในการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างอย่างวิธีอื่น ๆ ซึ่ง Chullasup, N. (2009: 188-189) ได้กล่าวว่าวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง เป็นวิธีการที่ผู้วิจัยตั้งใจที่จะได้กลุ่มตัวอย่างเหล่านี้มา โดยใช้ดุลยพินิจแล้วว่าน่าจะเป็นตัวแทนของประชากรได้ด้วยเหตุผลตามวัตถุประสงค์ของเรื่องที่วิจัย หรือตามคุณลักษณะเฉพาะของประชากร แล้วทำการเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างเหล่านี้ ซึ่งข้อดีของการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบนี้คือ ได้ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างครบตามจำนวน และตามวัตถุประสงค์ของเรื่องที่วิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้มาจากการสร้างเองมากที่สุด อาจเป็นเพราะว่าผู้วิจัยไม่สามารถหาเครื่องมือที่ตรงกับที่ผู้วิจัยต้องการศึกษาได้ และการสร้างเครื่องมือเองนั้น ยังทำให้ได้เครื่องมือที่ตรงกับวัตถุประสงค์ของงานวิจัย ตรงกับพฤติกรรมเป้าหมายที่ต้องการจะแก้ไขและพัฒนา หรือต้องการจะวัด ซึ่งเมื่อเครื่องมือที่ได้มีประสิทธิภาพ ผลที่ได้จากการวิจัยก็จะมีคุณภาพถูกต้อง และมีคุณภาพด้วยเช่นกัน สอดคล้องกับที่ Wongchiangsree, S. (2009: 76) ได้ศึกษาเรื่องการสังเคราะห์วิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต ด้านการจัดประสบการณ์เพื่อพัฒนาความสามารถทางการคิดของเด็กปฐมวัย ที่พบว่าที่มาของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยนั้น พบมากที่สุดคือผู้วิจัยใช้เครื่องมือที่สร้างเอง อาจเพราะไม่สามารถหาเครื่องมือให้ตรงกับงานวิจัยที่ทำ จึงจำเป็นต้องสร้างขึ้นใหม่ และการสร้างเองย่อมทำให้ครอบคลุมงานวิจัยของตนเองมากกว่า

สถิติที่ใช้ในงานวิจัย สถิติพื้นฐานที่ใช้มากที่สุดคือส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน รองลงมาคือค่าเฉลี่ย อาจเนื่องมาจากสถิติพื้นฐานดังกล่าว เป็นค่าสถิติที่เป็นที่รู้จักกันโดยทั่วไป สามารถบรรยายเกี่ยวกับลักษณะต่าง ๆ ของประชากรหรือกลุ่มตัวอย่างได้อย่างดี และเป็นสถิติที่มีความน่าเชื่อถือมากที่สุดเมื่อเทียบกับสถิติพื้นฐานชนิดอื่น ๆ ซึ่งโดยปกติในการทำงานวิจัยด้านการแนะแนวจะต้องมีการศึกษาข้อมูลพื้นฐานของประชากรหรือกลุ่มตัวอย่าง ที่ต้องอาศัยสถิติเชิงบรรยาย จึงได้นำสถิติส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าเฉลี่ยนั้นมาใช้ ซึ่ง Kajornsin, B. (2006: 33, 40) ได้กล่าวว่าค่าเฉลี่ยเป็นค่าสถิติที่ใช้กับข้อมูลชนิดข้อมูลอันตรภาคชั้น (Interval Data) และข้อมูลอัตราส่วน (Ratio Data) เป็นค่าสถิติที่มีความคงที่ในการวัดมากที่สุด สำหรับส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานนั้นเป็นค่าสถิติที่แก้ไขจุดอ่อนของการวัดการกระจายโดยใช้ค่าเบี่ยงเบนเฉลี่ย จะใช้ประกอบกับการวัดแนวโน้มเข้าสู่ส่วนกลางโดยใช้ค่าเฉลี่ย ซึ่งในการวิจัยทางสังคมศาสตร์นั้นนิยมใช้กันมากกว่าค่าสถิติอื่น ๆ

สำหรับสถิติการศึกษาการเปรียบเทียบ พบว่า ใช้ t-test มากที่สุด อาจเป็นเพราะว่าในการสร้างงานวิจัยด้านการแนะแนวนั้นส่วนใหญ่เป็นงานวิจัยที่มีทั้งรูปแบบหนึ่งกลุ่ม และสองกลุ่มที่เป็นอิสระต่อกัน แต่โดยส่วนใหญ่แล้วจะเป็นรูปแบบสองกลุ่มที่เป็นอิสระต่อกัน จึงจำเป็นต้องการศึกษาความแตกต่างระหว่างกลุ่มนั้น สอดคล้องกับที่ Kanjanawasee, S., Pitayanon, T., and Srisukho, D. (2012: 55-58) ได้กล่าวว่า t-test เป็นสถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน ที่วิเคราะห์กลุ่มตัวอย่าง 1 กลุ่ม หรือ 2 กลุ่ม ทั้งที่เป็นอิสระต่อกัน และสัมพันธ์กัน มีค่าตัวแปรตามแต่ละหน่วยเป็นอิสระต่อกัน กลุ่มตัวอย่างได้มาจากการสุ่มจากประชากรที่มีการแจกแจงแบบปกติ และไม่ทราบค่าความแปรปรวนของแต่ละประชากร ซึ่งงานวิจัย ทางด้านการแนะแนวในสถานศึกษา ส่วนใหญ่มีรูปแบบกึ่งทดลอง ที่มีการศึกษาทั้งแบบกลุ่มเดียว และสองกลุ่มที่เป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีการศึกษาส่วนใหญ่จากกลุ่มตัวอย่างเพื่ออ้างอิงไปผลการวิจัยไปสู่ประชากรกลุ่มใหญ่สถิติที่ใช้จึงเป็นสถิติ t-test

ระดับนัยสำคัญในงานวิจัย ที่พบมากที่สุดคือ การใช้นัยสำคัญระดับเดียว คือที่ระดับ 0.05 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากค่านัยสำคัญที่ระดับ 0.05 เป็นค่านัยสำคัญมากที่สุดซึ่งเป็นที่ยอมรับได้ในงานวิจัยทางสังคมศาสตร์ ทำให้ผู้วิจัยส่วนใหญ่เลือกที่จะใช้ค่านัยสำคัญนี้เพื่อป้องกันความไม่สอดคล้องกันของผลการวิจัยกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ อันอาจเกิดขึ้นได้เมื่อใช้ค่านัยสำคัญที่ระดับ 0.01 หรือต่ำกว่านี้ ซึ่งในงานวิจัย ด้านการแนะแนวที่ส่วนใหญ่เป็นงานวิจัยเชิงพฤติกรรมที่ต้องศึกษากับบุคคลนั้น เป็นงานวิจัยที่มีข้อจำกัดและสามารถเกิดอุปสรรคหรือการเปลี่ยนแปลงคลาดเคลื่อนได้ง่ายในขั้นตอนการทดลองหรือเก็บข้อมูล ดังนั้น การใช้ค่านัยสำคัญที่ระดับ 0.05 จึงช่วยลดโอกาสของการปฏิเสธสมมติฐานที่ระดับนัยสำคัญต่ำ ๆ นั่นเอง สอดคล้องกับที่ Pinyo, T. and Thovicha, A. (2009: 151) ได้กล่าวว่าการกำหนดนัยสำคัญในการทดสอบสมมติฐาน ผู้วิจัยควรกำหนดให้มีความเหมาะสมตามบริบทของการวิจัยนั้น เพื่อประโยชน์ของการนำผลนำผลการวิจัยไปใช้ ผู้วิจัยสามารถเลือกใช้ระดับนัยสำคัญ 0.05 หรือ 0.01 ก็ได้ โดยคำนึงว่าให้เกิดความผิดพลาดน้อยที่สุดในการปฏิเสธสมมติฐานหลักที่ถูกต้อง

4. ผลการสังเคราะห์ด้านผลการวิจัย ด้านการแนะแนวในสถานศึกษา

การสังเคราะห์ด้านผลการวิจัย ด้านการแนะแนวในสถานศึกษา พบว่า ผู้ที่จะนำผลการวิจัยไปใช้/ผู้ที่ใช้ประโยชน์จากงานวิจัย ที่พบมากที่สุดคือนักเรียน/นักศึกษา อาจเนื่องจากว่านักเรียนและนักศึกษามีพฤติกรรมต่าง ๆ ทั้งในด้านส่วนตัวและสังคม ด้านการศึกษา และด้านอาชีพในระดับที่ต่ำหรืออยู่ในระดับที่ต้องได้รับการพัฒนา แก้ไข หรือส่งเสริม หรือผู้วิจัยให้ความสำคัญต่อเด็กและเยาวชนหรือผู้เรียนเป็นอย่างมาก จึงทำให้ผู้วิจัยมุ่งหวังว่างานวิจัยของตนจะสามารถสร้างประโยชน์ให้แก่เด็กและนักศึกษาให้นำนผลการวิจัยนั้นไปใช้ในการพัฒนาตนเอง ช่วยเป็นแนวทางช่วยเหลือกลุ่มคนเหล่านี้ให้เจริญเติบโตขึ้นอย่างมีคุณภาพ เป็นกำลังสำคัญที่ดีและมีคุณภาพของสังคมต่อไป สอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์แนะแนวระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555-2559) ที่ให้ความสำคัญแก่การมีส่วนร่วมของเครือข่ายในกระบวนการแนะแนว เพื่อพัฒนาผู้เรียนซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนของสังคม ให้รู้จักและเข้าใจตนเอง มีภูมิคุ้มกัน และสามารถดำรงชีวิตในสังคมโลกอย่างพอเพียงและมีความสุข (Office of the Basic Education Commission (OBEC), Ministry of Education, 2011: 10-11)

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเพื่อการนำผลวิจัยไปใช้ประโยชน์

1. ผลจากการสังเคราะห์ครั้งนี้แสดงให้เห็นว่างานวิจัยเกี่ยวกับการแนะแนวด้านอาชีพยังคงมีปริมาณการศึกษาไม่มากเท่าใดนักเมื่อเปรียบเทียบกับคำแนะนำด้านอื่น ๆ ดังนั้นจึงควรส่งเสริมให้มีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการแนะแนวด้านอาชีพ ทั้งที่ศึกษาเฉพาะด้านการแนะแนวด้านอาชีพ หรือที่ศึกษาควบคู่กับการแนะแนวด้านอื่น ๆ ให้มากยิ่งขึ้น
2. จากผลการวิจัยพบว่าสถาบันการศึกษาที่ผลิตงานวิจัยทางด้านการแนะแนวในสถาบันการศึกษาระหว่างมกราคม 2550 ถึงธันวาคม 2557 ที่สืบค้นได้จาก ThaiLIS-Thai library Integrated System มีเพียง

9 สถาบัน ด้วยสาเหตุที่ฐานข้อมูลดังกล่าวมีความน่าเชื่อถือ เป็นที่ยอมรับ และเป็นแหล่งสืบค้นงานวิจัยที่จำเป็นของประเทศไทย จึงควรส่งเสริมให้สถาบันการศึกษาอื่น ๆ นำงานวิจัยมาเผยแพร่ผ่านทางแหล่งสืบค้นดังกล่าวให้มากยิ่งขึ้น

3. จากผลการวิจัยพบว่างานวิจัยส่วนใหญ่มีการเลือกประชากร/กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษามาจากสถาบันการศึกษาที่เป็นโรงเรียน ดังนั้นจึงควรมีการส่งเสริมให้นิสิต หรือผู้วิจัยได้ทำการศึกษาวิจัยการแนะแนวโดยใช้ประชากร/กลุ่มตัวอย่างที่มาจากมหาวิทยาลัยหรือสถาบันการศึกษาในระดับอุดมศึกษามากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. ผู้ที่สนใจในการสังเคราะห์งานวิจัย ควรมีความรู้ทางด้านระเบียบวิธีวิจัยและเทคนิควิจัยที่หลากหลาย รวมถึงวิธีการสังเคราะห์งานวิจัย เพื่อที่จะสามารถกำหนดเป็นแนวทางในการสร้างเครื่องมือที่เป็นแบบสำรวจข้อมูลเพื่อการสังเคราะห์งานวิจัยได้อย่างเหมาะสม และไม่ต้องใช้เวลาอย่างมากในการปรับแก้

2. ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการคัดเลือกงานวิจัยที่นำมาศึกษาจากแหล่งเดียวคือ ThaiLIS-Thai library Integrated System ทำให้พบว่างานวิจัยที่ได้คัดเลือกมาไม่มีความหลากหลายของสถาบันการศึกษาที่ผลิตงานวิจัย จึงทำให้งานวิจัยมีรูปแบบการวิจัยหรือแนวทางการศึกษาที่คล้ายคลึงกัน ดังนั้น ในการสังเคราะห์งานวิจัยครั้งต่อไป ควรมีการคัดเลือกงานวิจัยที่จะนำมาใช้ศึกษาจากแหล่งสืบค้นที่น่าเชื่อถือมากกว่า 1 แหล่ง เพื่อให้ได้งานวิจัยที่มีความหลากหลายมากยิ่งขึ้น

References

- Berg, H. K. (2003). *Values-Based Character Education: A Meta Analysis of Program Effects on Student Knowledge, Attitudes, and Behaviors*. Master of Arts in Psychology in Science and Mathematics, California State University.
- Boonsathirakul, Jittinan. (2006). *Principle of Guidance*. n.p.
- Buason, Rattana. (2012). *Mixed Methods for Research and Evaluation*. Bangkok: Chulalongkorn University.
- Chullasup, Nirun. (2009). *Research in Psychology Guidance*. 2nd ed. Songkhla: Thaksin University Book Center.
- _____. (2015). *Guidance for Student Development*. Songkhla: Numsilp Advertise Co., Ltd.
- Kajornsins, Boonreang. (2006). *Statistics for Research I*. Bangkok: Physic Center.
- Kanjanawasee, Sirichai, Pitayanoon, Taweewat, and Srisukho, Derek. (2012). *Selection of Appropriate Statistics for Research*. 6thed. Bangkok: Chulalongkorn University.
- Limaree, Phanom. (2005). *Introduction to Guidance*. 2nded. Bangkok: Odeon Store.
- Limmunching, Jaturaporn. (2011). *Methods of Guidance Teaching PC 422*. Bangkok: Ramkhamhaeng University.

- Office of the Basic Education Commission (OBEC), Ministry of Education. (2011). *Stratigic Guidance Plan for Mandatory Education under The Eleventh National Economic and Social Development Plan (2012 - 2016)* แผนยุทธศาสตร์การแนะแนวระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (พ.ศ.2555 - 2559). Bangkok: Bureau of Affairs and Educational Standards, Office of the Basic Education Commission, Ministry of Education.
- Office of the Education Council (ONEC), Ministry of Education. (2011). *Education Laws vol.1*. Bangkok: Chulalongkorn University.
- Pinyo, Teerada and Thovicha, Adisai. (2009). *Statistics for Research*. Nonthaburi: Fern Kha Luang Pinting and Pubishing Ltd.
- Ramajitti Institue. *Child Watch* [Online]. (2016). [http://www.childwatchthai.org/pdf/news/cw_summary_2554_2555. pdf](http://www.childwatchthai.org/pdf/news/cw_summary_2554_2555.pdf), August 2, 2016.
- Sinpeng, Duangkamol. (2010). *Student Development to Learning Society : Student-Centered Learning*. 2ndrev. ed. Bangkok: Chulalongkorn University.
- Sukhothai Thammathirat Open University. *Field of Education* [Online]. (2016). <http://www.stou.ac.th/offices/ore/adre/enrollment/20.html>, July 30, 2016.
- Thai Health Promotion Foundation (Thaihealth) and The Guidance Association of Thailand (n.d.). *Guidance System in School*. n.p.: Inter Tech Printing Co.,Ltd.
- Wiratchai, Nonglak. (1999). *META ANALYSIS*. Bangkok: Nichinadvertising.group.
- Wongchiangsree, Supaporn. (2009). *A Synthesis of Master's Degree Theses on the Provision of Experiences for Thinking Development Ability of Preschool Children*. Master of Education in Curriculum and Instruction, Sukhothai Thammathirat Open University.

Chananya Suwannapha, Bachelor of Arts, Department of Thai, Silpakorn University, Master of Arts Candidate, Department of Educational Psychology and Guidance, Faculty of Education, Kasetsart University.

Assistant Professor Manasanan Hatthasak, Ph.D, Doctor of Philosophy, Department of Education Administration and Leadership, St. John's University, Department of Educational Psychology and Guidance, Faculty of Education, Kasetsart University.